ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Η Δασκάλα μπαίνοντας σήμερα το πρωί στην τάξη, ανακοινώσε στους μαθητές της πως όποιος θα συγκεντρώσει στις επόμενες δύο εβδομάδες 10 «αστεράκια» καλής απόδοσης στο τετράδιό του, θα έπαιρνε στο τέλος ένα συμβολικό δώρο.

Ρώτησε τους μαθητές της, τι δώρο θα ήθελαν, έχοντας την κρυφή ελπίδα πως θα απαντούσαν: «Ένα βιβλίο».

Τα παιδιά σχεδόν με ένα στόμα της απάντησαν: «Δύο σάντουιτς από το κιλικίο κυρία».

Η Δασκάλα είχε ακούσει εδώ και καιρό ότι η κυρία Μαρία που είχε το κιλικίο, θα το άφηνε. Πίστευε πως αυτό οφειλόταν στην πλεονεξία της κυρίας Μαρίας η οποία απλώς ήθελε να ασχοληθεί με μία πιο κερδοφόρα επιχείρηση.

Ο καθηγητής της γυμναστικής είχε ξεκαθαρίσει στους μαθητές του πως κατά τη διάρκεια του μαθήματος θα ήθελε να έρχονται με αθλητική περιβολή. Όχι με τζιν και βερμούδες.

Στο σημερινό μάθημα, ο Γιώργος δεν φορούσε φόρμες και αθλητικά παπούτσια. Φορούσε και σήμερα το ίδιο τζιν όπως και όλες τις υπόλοιπες μέρες.

Ο καθηγητής, μόλις τον είδε του είπε:

«Βρε Γιώργο! Δεν είπαμε να φοράμε τις φόρμες όταν έχουμε γυμναστική;»

«Το είπαμε κύριε.»

«Τότε γιατί φοράς το τζιν;»

Κάποιοι συμμαθητές του άρχισαν να σιγομουρμουρίζουν.

«Από τότε που άρχισαν τα μαθήματα, τα ίδια φοράει κύριε», ακούστηκε μια φωνή.

Ο Γιώργος, έσκυψε το κεφάλι και έφυγε κλαίγοντας. Ο καθηγητής του τον ακολούθησε για να μάθει τι τρέχει.

«Δεν έχω άλλα ρούχα κύριε. Οι γονείς μου είναι άνεργοι εδώ και ένα χρόνο», είπε ο μαθητής με δάκρυα στα μάτια.

«Θέλεις να σου φέρω τις φόρμες του γιου μου; Μεγάλωσε και δεν του κάνουν πια. Είναι σαν καινούριες. Ζήτημα να τις φόρεσε πέντε φορές»

«Όχι κύριε, ευχαριστώ. Θα με μαλώσουν οι γονείς μου αν τις πάρω»

«Μήπως να σου δώσω χρήματα να πας να αγοράσεις μόνο σου; Δανεικά θα σου τα δώσω και όταν έχεις τα επιστρέφεις»

«Όχι κύριε, ευχαριστώ. Δεν μπορώ να τα πάρω. Θα με μαλώσουν οι γονείς μου αν το κάνω», είπε ο Γιώργος και απομακρύνθηκε.

Ο καθηγητής της γυμναστικής έβλεπε το Γιώργο, μα και άλλα παιδιά, να φοράνε για πολλές μέρες τα ίδια ρούχα. Μάλιστα το σχολίαζε με ένα συνάδελφό του λέγοντας:

«Αυτά τα παιδιά! Άμα κολλήσουν με ένα ρούχο δεν το βγάζουν από πάνω τους. Έτσι είναι σ΄αυτή την ηλικία. Δεν αλλάζουν εύκολα γνώμη. Νομίζουν ότι με τον τρόπο αυτό μεγαλώνουν.»

Ο Μήτσος δουλεύει χρόνια στο συνεργείο αυτοκινήτων. Μάστορας καλός, όπως λέει το αφεντικό του. Τον τελευταίο καιρό οι δουλειές είναι λίγο πεσμένες. Το μεροκάματο του Μήτσου κουτσουρεύτηκε, αλλά τι να κάνει; «Είναι γενικό το κακό», λέει και παρηγορείται.

Μωρέ δεν θα τον ένοιαζε τόσο αν δεν είχε εκείνο το στεγαστικό να ξεχρεώνει. Τώρα όμως, ζορίζεται πολύ να τα φέρει βόλτα.

Αυτός είναι και ο λόγος που εδώ και τρεις μήνες ξανάρχισε το τσιγάρο. Είπε να προλάβει τα χειρότερα. Είναι που πριν από δέκα χρόνια, τότε που χρεώθηκε στην τράπεζα για να αγοράσει το σπίτι, εμφάνισε λόγω άγχους, ένα αυτοάνοσο που τον ταλαιπώρησε για ένα

χρόνο. Ογδόντα τετραγωνικά σπίτι αγόρασε για να χωρέσουν πέντε νοματαίοι, να μην τους τρώνε οι μετακομίσεις κάθε τόσο.

Σκέφτηκε λοιπόν, να ανάβει που και που κανένα τσιγάρο, μπας και τη γλυτώσει από το αυτοάνοσο.

Σήμερα είπε να το ρίξει έξω. Θα έπαιρνε στη δουλειά ένα καφέ για να πιει και θα αγόραζε και ένα πακέτο τσιγάρα που του είχαν τελειώσει από χτες.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη και έπιασε κάτι ψιλά. Την αφή του χαρτονομίσματος την είχε σχεδόν ξεχάσει. Μέτρησε τα ψιλά και του βγήκαν 4 ευρώ και 20 λεπτά.

«Ένα ευρώ ο καφές και τρία και εβδομήντα τα τσιγάρα, σύνολο τέσσερα και εβδομήντα. Δε βαριέσαι. Θα πάρω τον καφέ και για τσιγάρο θα κάνω τράκα από το αφεντικό. Αυτός δεν ξεμένει ποτέ.»

Την ώρα του διαλείμματος, αγόρασε τον καφέ από τη διπλανή καντίνα και ζήτησε τσιγάρο, ξεροβήχοντας, από το αφεντικό του.

«Πάρε ρε Μήτσο ένα τσιγάρο, όμως, σ’ ακούω που βήχεις βρε παιδί μου. Αφού σε πειράζει γιατί δεν το κόβεις; Δε λέω! Καπνίζω κι εγώ, αλλά εμένα δε με πειράζει. Άσε που είναι κι ένα ακόμη έξοδο για σένα. Κόφτο να πάει στα κομμάτια»

Πίνοντας τον καφέ του ο Μήτσος, του ήρθε στο μυαλό μια κουβέντα που είχε πει ο καρδιοχειρουργός ο Σπύρου, Θεός σχωρέστον, σε μια συνέντευξή του.

Τον ρώτησε η δημοσιογράφος αν προέτρεπε τους ασθενείς του που κάπνιζαν, να σταματήσουν το κάπνισμα, με δεδομένο ότι και ο ίδιος ήταν μανιώδης καπνιστής. Εκείνος της απάντησε:

«Εξαρτάται από τον ασθενή. Αν διαθέτει ελικόπτερο, θα του πω να σταματήσει το κάπνισμα και να πηγαίνει βόλτες για καφέ στην Ελβετία. Αν είναι κανένας μεροκαματιάρης που η μόνη του παρηγοριά είναι ένα τσιγάρο και ένα ποτήρι κρασί, ε τότε δεν μπορώ να του τα στερήσω».

Το δούλεψε ο Μήτσος στο μυαλό του και μπαίνοντας στο συνεργείο να πιάσει πάλι δουλειά, φώναξε στο αφεντικό του:

«Αφεντικό, ξέρεις τι φταίει και δεν κόβω το τσιγάρο;»

«Τι;»

«Να! Φταίει που δεν έχω ένα ελικόπτερο, γ@μ& το κέρατό μου μέσα.»

Τρεις καθημερινές ιστορίες, ακατάλληλες...για τα δελτία των οχτώ!

Και δεν είναι οι μοναδικές...